

čas in pa izveličanje duš; ne želim si drugega nič, kakor, da bi se nobena ovčica ne zgubila, ki je moji skrbi izročena: potem upam, da Bog tudi mene enkrat ne zavrže, in da bodo oni, katerim sem v nebesa pomagal, kedar se moja duša od telesa loči, meni nasproti prišli, mi prijazno roko podali in da me bodo pred božjo sodbo kot dobri prijatelji spremili. To mi daj večni Bog, Oče, Sin in sv. Duh! Za to tudi Tebe prosim, preljuba Devica Marija, milostljiva varuhinja meni izročene duhovne čredice!

Gospodarske stvari.

„Mariborsica“.

Pomladansko cepljenje se bliža. Ze sedaj mora priden sadjerejec prevdarjati, koliko divjakov ima za pocepljenje in kje bi se utegnile najboljše vrste cepičev dobiti.

Posebno pa se bode treba kimalo oskrbeti s češnjevimi cepičev, ker češnja zgodaj odganja in cepiči niso več tako dobri za rabo, če so preveč odgnali. Težko je pa izbrati češnjo, ki bi bila v vsacem oziru hvale vredna, ker dobre vrste češenj so po spodnjem Štajarji le malo razširjene. V naših krajih je sicer res jako mnogo češnjevega drevja in kadar je za češnje ugodno leto, dobé prebivalci lepe denarje za nje. »Nosači« jih nosijo celo daleč na Koroško. Le škoda, da so naše češnje večinoma le navadne »belice« in »črнице«, drobne, vodene, mehke, ki hitro segnjijejo in so hitro črvice. Če naloži nosač koš taci češenj in jih nese, recimo v Pliberk, je pač naravno, da se mu med potjo ogulijo in zmečkajo. Prigodilo se je vže mnogokrat, da je moral nosač, posebno če je precej zrele češnje naložil, potoma celo svoje breme zvrniti v graben. Okusnih, trpežnih in debelih češenj je po spodnjem Štajarju le malo. Zavoljo tega bi pa radi s temi vrsticami opozorili na neko češnjo, ki je v resnici vsega priporočila vredna in zasluži, da bi jo v prav veliki meri cepili. To češnjo, koja je posebno v južnih goricah Šoštanjkega okraja, kakor na Paki, v St. Andražu, v Kavčah in v St. Ilji že precej razširjena, imenujejo tamošnji prebivalci »Mariborsica«. Najbrž je pred mnogimi leti prinesel kdo prve cepiče od Maribora. Mariborsica je naše navadne belice jako podobna, samo da je precej bolj debela. Na solnčnej strani je, kakor belica, krvavo-rudeča, na senčnej pa voščeno-bela z mičkinimi rudečimi pikicami. Meso je na pol hrustančasto, rumenkasto in ima posebno izvrsten, slaček okus. Pecelj je kratek, debel, v globokejamici ob sad priraščen. Okrog te jamice se po vrhu sadu koža pogosto napokana nahaja.

Ta češnja je precej zgodna in kar jo posebno povzdiguje, trpežna in le redkokedaj črvice. Drevo rado in obilno rodi in za zobanje ni treba boljše češnje od Mariborsice. Gospoda jo ima kot krasno in fino namizno češnjo v velikej časti in kuharice jo hvalijo, da se v v sladkor da dobro vkubati. Hvali jo pa posebno to, ker se v dalnje kraje lahko prenaša, ne da bi škodo trpela. Lahko je umevno, da se ta češnja na trgu posebno dobro proda. Proč tedaj z navadnimi, malovrednimi belicami; ne cepimo jih več, ampak mesto njih raje lepo, debelo, fino in trpežno »Mariborsico«, ne bode nam žal.

Želeti bi pa bilo, da bi nam kakov veščak objavil pravo ime te preizvrstne češnje. Boštjan.

Sejmovi. Dne 15. februarja v Arveži, v Brežicah, v Račah, na Ponikvi, v Radgoni in v Zalcu. Dne 16. februarja v Bučah. Dne 18. februarja v Gradcu in na Bregu v Ptuji (za svinje).

Dopisi.

Iz Mozirja. (Cerkvena olepsava.) Vedno se čitajo po časnikih novice, enkrat iz tega, drugič iz drugega kraja, in ravno ljubi »Slov. Gosp.« nam vedno kaj lepega prinese. Le iz našega prijaznega trga že tako dolgo ni bilo kaj slišati. Dovolite toraj, gospod urednik, tem vrsticam prostora. Kakor so častiti čitatelji že gotovo slišali, počastili so naš premil, knezoškof lansko leto meseca septembra Savinjsko dolino s svojim pohodom ter so prisli zakrament sv. birne deliti. Vsi pa vemo že iz naše mladosti, da je dan birne gotovo lep in vesel praznik, v resnici se ga vesel mlado in staro iz srea. Tem lepše je še pa bilo pri nas, ker smo obhajali ob enem blagoslovljenje lepo predrugačene farne cerkve, katero nam je gospod Tomaž Fantoni s svojo umetno slikarjo lepo okrasil. Lepa dva nova oltarja, kakor tudi drugo podobarsko in pozlatarsko delo napravila sta domača podobarja brata Matija in Ivan Cesar ter sta na tem krasnem in okusnem delu svojo umetnost pokazala. Mlajši brat Ivan je pa pred kratkim stopil v prvo Dunajsko umetniško podobarsko šolo, kjer si bo svoje znanosti povišal in se za svoj poklic popolno izobrazil. Da pa se je naša farna cerkev toliko olepsala, gre v prvi vrsti hvala našemu prečastitemu gospodu župniku, ki vse svoji moči za božjo čast žrtvujejo. Bog nam jih ohrani še mnogo let!

Iz Buč. (Raznoterosti.) Letina lanskega leta je bila srednja. Spomladi je vse lepo kazalo v vinogradih, sadmosnikih in na polju. Ali nesrečni smod je pozneje, kakor drugod, tudi tukaj mnogo škode povzročil. Vendar še smemo zadovoljni biti, in moramo Boga zahvaliti za to, kar smo prejeli. Kar se je vina pridelalo, to se je dobro prodalo. Dva žilova sta namreč vino skupovala in vinsko ceno do polovice povzdignila. To je bila velika sreča za celi okraj. Ljudje so vsaj nekaj denarja dobili, da plačajo davke in si nakupijo potrebnega blaga. Sadje je dobro obrodilo, a cene, razven češpjev, ni imelo, ker ni bilo kupea. Zato se je mnogo sadja za jabolčnik in tepkovec porabilo, drugo se je pa posušilo, kar pozimi posebno otrokom prav pride. — Naša šola je postala dvorazrednica. Stara šola je dobila eno nadstropje. Poslopje je lepo od zvonaj in zaljša kraj. Pa tudi od znotraj je poslopje lepo in dobro razdeljeno. Obe šolski sobi ste veseli in svetli, tako da je za učitelje, kakor tudi za otroke pravo veselje v tako prijaznih sobah biti. Razširjenje šole nas je sicer mnogo denarja stalo — okoli 7000 gld. — pa, ako premislimo, da nam dobra krščanska šola izgaja zavedne kristjane in vrle državljane, tedaj pač vsakdo radodarno roko odpira in pomaga, da se v tej dobri reči kaj zgodi. — Dne 13. novembra pr. l. preminuli so naš dobri dolžni pastir č. g. Mihael Rakoše. Bili so pri nas ravno osem let. Čeravno to ni ravno, Bog ve, kako dolgo, so se nam vendar močno priljubili, in s solznimi očmi in z žalostnim srcem smo se dne 15. novembra na pokopališču, kamor smo jih k večnemu počitku spremljali, od njih poslavliali. Ne bomo pozabili na blagega gospoda. V svojih molitvah se bomo njih spominjali in klicali k Bogu: »Gospod, daj jim večni in pokoj! V miru naj počivajo! Ravno eden mesec pozneje, namreč 13. decembra pr. l. pa je mirno v Gospodu zaspala pošena kmečka žena, Marija Muha, mati č. g. Jožefa Muha, župnika v Skomarjih. Še teden dni popolnoma se niso v boleniški postelji mučili in že je bila božja volja, da so se iz tega sveta ločili. Ko so sin, gospod Jože, žalostno vest o smrti svoje ljube matere dobili, so se nemudoma na pot podali svoji umrli materi zadnjo čast in ljubezen izkazati. Dne 16. decembra smo pokopali blago mater. Gospod Jože sami so kondukt vodili, vlč. gosp. Martin